

RÉGINE ANDRY

O FEMEIE SINGURĂ

Traducere: SANDA RÎPEANU

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDRY, RÉGINE

O femeie singură / Régine Andry ; trad.: Sanda Rîpeanu. -

București : Orizonturi, 2021

ISBN 978-973-736-460-9

I. Reinheimer-Rîpeanu, Sanda (trad.)

821.133.1

Corectură: MĂDĂLINA COMAN, EMILIA LEANCĂ

Copertă: TATIANA DANIELA POPESCU

Toate drepturile acestei ediții aparțin Editurii ORIZONTURI

Editura ORIZONTURI – București

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

www.editura-orizonturi.ro

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

Partea întâi

I

E al șaptelea tren de suburbie care trece de când stau pironită aici, în fața gării. Mi s-a urât așteptând. Ridic mereu ochii la ceasul electric. Când se va face zece, voi pleca. Îmi propun să plec, dar de fapt știu că voi rămâne. Și toată dimineața, dacă va trebui!

Portiera unei mașini se trăneste: tresar. Nu, nu-i asta! Doar un taxi. Un taxi din Paris care pare că s-a rătăcit la țară. Din el coboară o pereche. Examinez gara, ceasul, trecătorii. Ce gară frumoasă, cu lemnăria proaspăt vopsită ce susține zidurile de paianță aparentă! Seamănă cu un conac anglo-normand. Flori peste tot, soare, păsări. E destul de cald. Și totuși tremur.

Frica te face laș. Mă gândesc la Anne și mă cuprinde spaima. Peste câteva ore, poate nu voi mai exista. Sunt aproape sigură. Ce se va întâmpla atunci? E groaznic! Îmi vine să plâng. Fără să vreau, văd chipul lui Anne. E zece. Cum se face că nu vine nimeni? Un Mercedes albastru înaintează încet. Sângele îmi îngheață în vine, dar fac un efort și îi zâmbesc omului de la volan. El întoarce capul scârbit. Falsă alarmă. Nici de astă dată nu e pentru mine. A venit doar să ia o femeie care iese în fugă din gară. Nu mai știu ce vreau: să nu vină nimeni sau să se sfârșească totul cât mai repede.

Zece și un sfert. Încă un tren care trece. O mierlă fluieră într-un copac. Îmi place cântul mierlei. Exprimă tot: primăvară, libertate, viață. Aș vrea să culeg o floare din rondul ce înlănțuie baza unui copac, dar nu-mi place să smulg nici viața florilor, nici pe cea a altor plante. E îngrozitor ca ceva

să moară. Îmi dau lacrimile. M-am săturat să aștept, m-am săturat să stau de-atâta timp în picioare, plimbându-mă de colo până colo. Mi se pare că toți mă privesc. Mă duc să mă așez undeva. E o bancă mai departe, pe stradă. Atrage mai puțin atenția. Și oricum pot vedea ce se petrece aici. Da, simt o dorință nebună să stau jos; mi s-au umflat picioarele, mă strâng pantofii.

Un copil trece ducând o vioară în mână. Mama îl ține strâns. Par fericiți! De altfel, mi se pare că astăzi toată lumea respiră fericire, ceea ce mă întristează și mai mult. Primăvara e ca sărbătorile de la sfârșitul anului: există cei care se bucură de ele și cei a căror suferință e și mai vizibilă din cauza bucuriei celorlalți.

Ori de câte ori e vreme frumoasă, mă gândesc la tata. S-ar zice că totul e străveziu. Verdele frunzelor e proaspăt, aerul e limpede, cald. Când a murit tata, era același soare, aceeași lumină. Un timp frumos. Aveam cincisprezece ani. În ziua înmormântării, pentru prima oară în viață mă simteam plină de speranță. Orice mi se părea posibil. Lumea era a mea. Și mama era fericită, dar plângea. Mă întreb de ce. Își pusese un voal negru pe cap. Oamenii o compătimeau, ne compătimeau. Știau totuși că în sfârșit scăpasem de el. De altfel, de câte ori îl auzeau în cartier urlând și revărsându-și furiile de bețiv, toți îi doreau moartea. Atunci de ce atâta ipocrizie? Întotdeauna m-a șocat ipocrizia și scilfoselile oamenilor. „Suntem foarte triști, doamnă, pentru dumneavoastră și pentru fetiță!” Nu credeau nici un cuvânt din ce spuneau, dar așa se obișnuiește! Încât făceau și ei ca toți ceilalți. Să faci ca toți ceilalți: asta m-a exasperat întotdeauna.

Îl privesc pe copilul care se îndepărtează cu vioara în mână. Da, e joi. Mama îl duce la lecția săptămânală. Ce l-or mai fi răsfățând, ce speranțe, ce ambiții nutresc pentru el!

Evoluează fără îndoială într-un climat armonios. Lui nu-i rupe nimeni caietele de teme! Tatăl lui nu-l lovește cu picioarele și cu pumnii! Și nici mama lui n-are figura unei femei care, terorizată de soț, să alerge noaptea după ajutor.

La noi, când tata se-mbăta, avea idei care ar fi putut să ne coste scump. Uneori, în toiul nopții, pentru a-și curma zilele și a ni le curma și nouă, deschidea robinetele reșoului de gaz. Auzeam șipetele de spaimă ale mamei, trezită din somnul ei iepuresc. Uneori punea un revolver încărcat pe masă, alături de farfurie, și ne amenința fără să știm de ce, până în momentul când se hotăra să răstoarne masa cu brutalitate. Zgomotul veselei sparte, urletele de mânie, de groază, plânsetele. Pare o melodramă, dar așa mi-a fost copilăria.

Nenorocirea, disperarea unui copil sunt insuportabile. Când o viață începe astfel, e pierdută pentru totdeauna. Nu mai poți să scapi. N-ai noroc și pace! Ghinionul se ține scai de tine. Îți cerni trecutul, te înglodezi în el și cu cât te gândești mai mult, cu-atât simți cum te prinde ca într-o clisă. Astăzi am dat de fund. M-am împotmolit.

Un automobil sosește în piața gării. Din nou îmi îngheață sângele în vine, cum se zice. Și chiar că mă ia cu frig, cu toate că arde soarele. Mă ridic de pe bancă și mă îndrept spre el. Tipul de la volan își aprinde o țigară. Așteaptă și probabil mă pândește prin retrovizor. Mă apropiu cu prudență. Parcă nu m-a văzut. Mașina staționează în fața intrării de la gară. Nu așa fusese înțelegerea. Mă tem. Bărbatul se uită afară, în gol. Mă postez în câmpul lui vizual. Nu-mi acordă nicio atenție. Dau încet ocol mașinii, privindu-l pe furiș. M-am simțit umilită adineori când i-am zâmbit. Drept cine m-o fi luat! Bărbatul deschide radioul. Desface un ziar și-l parcurge continuând să fumeze. Sosește un tren. Își împătorește ziarul, oprește radioul și azvârle cât colo chiștocul. Privește spre gară. Iese o femeie care se

îndreaptă spre el zâmbind. El îi deschide portiera și ea urcă. Se îmbrățișează, se sărută, mașina țășnește.

De data asta m-am saturat. Nu mai pot N-o să vină nimeni, sunt aproape sigură. Ce s-o fi întâmplat? Îmi cedează nervii. Anne! Probabil am vorbit tare. Vreau cu orice preț să-mi revăd fata. Vreau s-o sărut, s-o strâng în brațe. Pe zidul din apropiere, un tabel indică orarul trenurilor care se întorc de la Paris. Mă uit la ceas: am unul peste zece minute. Îl voi lua. Încolo, fie ce-o fi! Mă duc să-mi cumpăr bilet. Pe peron, tot mai șovăi. Caut cu un ochi spre piață, pe deasupra gardului înflorit, plin de miresme, și cu celălalt la ceas. Nu mai sunt decât șapte minute până la sosirea trenului. Mă tem că sunt lașă. Nu știu ce hotărâre să iau: să plec sau să rămân? Mai sunt cinci minute. Nicio mașină la orizont. Mă ridic în vârful picioarelor să văd mai bine ce se petrece de cealaltă parte a gardului. Nimic, tot nimic. Mă întorc pe peron. Fără să vreau, sunt urmărită astăzi de amintirea copilăriei mele. N-ar trebui să existe asemenea viață; e greu ca la cincisprezece ani să n-ai decât visuri care se spulberă și-ți lasă un gust amar.

După moartea tatei, a trebuit să cedez în fața evidenței. Cerul nu era atât de albastru cum nădăjduisem. Aveam candoarea să-mi închipui că totul se va schimba. Pentru unii nimic nu se schimbă, decât doar printr-o minune. Iar în ceea ce privește minunile, nu trebuia să-mi fac iluzii. În casă nu mai rămăsese niciun ban. Am fost silită să renunț la studii ca să muncesc. Tata se îmbăta, dar cel puțin aducea o leafă, pe când acum? Biata mama nu se pricepuse niciodată decât la treburi și la reparații mărunte. Nu voiam s-o las să lucreze cu ziua. Mi se părea că port răspunderea ei. A fost o dramă. Îmi plăcea din cale-afară să studiez. Mi-era indiferent gândul că va trebui să muncesc pentru o simbrie. Mă

așteptam să ajung aici într-o zi sau alta, dar nu-mi închipuiam că totul se va opri așa brusc, definitiv.

La birou, prostia, mohoreala mi-au distrus repede speranțele și tinerețea. Era o moarte lentă. Toată ziua fișe ce trebuiau clasate în ordine alfabetică. Ce se alesese de visurile mele? Vreme îndelungată nutrisem proiecte atât de frumoase! Dorisem să fiu medic, medic de țară, bineînțeles, pentru a da curs liber setei de-a mă devota. Pe-atunci eram pură, credeam în bunătate, în viață. Cu exaltarea și nevinovăția tinereții, mă gândeam la săracii pe care-i voi îngriji gratuit. La drumurile grele, pe orice vreme, într-o rablă cumpărată de ocazie, descălțându-mi lângă vatră cizmele pline de noroi, într-o căsuță monahală, mângâierea pe care-o voi aduce tuturor. Ce departe erau aceste năzuințe de universul care mă înconjură! Uram oamenii din birou, ratați pentru totdeauna, acceptându-și destinul de a trăi în cea mai crudă mediocritate. Începusem s-o urăsc și pe mama. Fără să vreau, mi-era ciudă pe ea că stricase totul. Nu mai aveam forța să frecventez cursurile de seară, n-aveam mijloacele necesare să mă înscriu la cursurile prin corespondență ca să încerc să-mi dau bacalaureatul.

– Dacă nu-ți place să lucrezi, n-ai decât să spui, am să mă angajez eu ca femeie de serviciu, scâncea mama.

Cine-ar fi rezistat la asemenea argumente? În orice caz nu eu! Când, în vremea aceea, îmi rumegam amărăciunea, eram încă departe de ceea ce avea să mi se întâmple.

În dreapta, linia ferată se pierde în mijlocul vegetației generoase de primăvară. Apare din nou, mai încolo, pe-o înălțime unde zăresc dintr-odată un punct negru ce înaintează. E trenul. Pierdută în trecutul meu timp de câteva minute, uitasem totul. Sosește. Îl aud. Pe marginea peronului, oamenii se grăbesc. Pentru mine e ca o fugă. Mi-e frică, de parcă aş avea febră. Sunt nerăbdătoare să ajung la Paris. La

sosire, voi lua imediat metroul, ca să fiu cât mai repede acasă. Simt o durere fizică la gândul că n-o voi vedea pe Anne imediat. Dar dacă n-aveam s-o mai văd deloc! Acum nu mai pot aștepta.

Trenul intră în gară. Locomotiva e veche, un model cum nu se mai întâlnește. Un bărbat mă îmbrânțește și sunt gata să-mi pierd echilibrul. Mă pregătesc să mă urc într-un vagon. Mulți oameni coboară. Îi aștept să termine. Mașinal, peste capete și peste gardul pe care se îmbină, liliac și tufe de călini, mai privesc pentru ultima oară piața gării. Mi se pare că urcând în trenul acesta scap de la o moarte inevitabilă. Și totuși! Tresar. O mașină lungă albă, decapotabilă se oprește în locul stabilit. O femeie coboară și privește împrejur. Face câțiva pași, își cercetează ceasul-brățară. De astă dată, nu încapă îndoială, sunt sigură. O observ cu atâta atenție, încât trenul îmi trece pe sub nas. Femeia se urcă în mașină. Nu mai am încotro. Mă reped spre sala de așteptare, o traversez și iată-mă în piață. Pesemne că am o figură răătăcită. Femeia mă privește lung și-mi zâmbeste. Se apleacă peste portieră:

– Îl așteptați pe doctor?

E fraza stabilită, parola.

– Da.

– Urcați!

– Dar...

– Sunt soția tui. Ce mult ați întârziat! De trei ori am trecut pe-aici.

– Nu se poate, aștept de-o oră și mai bine.

– Dar unde ați stat?

– Am făcut mai întâi câțiva pași, apoi m-am așezat pe banca aceea, pe bulevard. Când ați sosit, mă pregăteam să iau trenul spre Paris.

– Atenție! Să nu ne vadă cineva.

– Cum era să ghicesc că va veni o femeie? Doctorul mi-a spus să aștept aici, la ieșirea din gară. Iertați-mă.

– Hai, urcați repede...

Încă n-am înțeles bine că e cu neputință să mai dau înapoi. Automobilul demarează brusc. Femeia de lângă mine mă face să mă gândesc la o sălbăticiune. O privesc dintr-o parte. Pantaloni alb îi mulează coapsele; poartă o bluză roșie de mătase cu mânecile suflecate.

Un inel cu diamante aruncă scânteii. Are pielea bronzată, părul foarte blond, ochii lacomi. E splendidă, stilată, plină de viață și de sănătate, sigură pe ea. Nimic comun cu o fată sărmană ca mine. Privind-o, îmi uit tot zbuciumul. Străbatem satul, lăsăm în urmă casele înconjurată de grădini în floare. Câteva clipe mă simt bine. Am visat întotdeauna să fiu invitată la țară, la prieteni care să aibă o vilă frumoasă, oameni fericiți ca cei pe care-i vezi în reviste. Dar asta nu mi s-a întâmplat niciodată. Asemenea oameni nu se interesează de săraci, nu-i invită nici măcar să le ofere o băutură. Se cuibăresc în fericirea lor și au dreptate. Calicii strică decorul. Și pe urmă sunt prea timizi, prea rezervați. Nu îndrăznesc să scoată o vorbă. N-au spirit, n-au umor. Da, săracii nu sunt oameni veseli. Și pe deasupra, prost îmbrăcați, în nuanțe cenușii. Nici nu-ți vine să te apropii de ei. E de ajuns să-i vadă, că se și irită barosanii. Și-n definitiv îi înțeleg. Cred că așa fi la fel ca ei. E mult de când nu mai am sufletul unei surori de caritate.

Contactul cu scaunul moale îmi place. La fel și parfumul femeii, subtil, îmbătător. Conduce mașina cu mână sigură. O privesc iar și ajung să-mi plâng de milă. Poate că n-aș fi urâtă, dar prea sunt fără niciun Dumnezeu! Și părul atât de tern! Nici blondă, nici brună, foarte oarecare. Mai degrabă scundă, cu privirea cam lipsită de strălucire. Totul e mediocru la mine, o știu. Am pielea prea albă și sunt suptă

la față. Sunt slabă. Mă simt ridicol cu fusta plisată pe care-o port de ani de zile. La lumina extraordinară a acestei zile, petele apar cu cruzime. Le văd și mă rușinez. Îmi pun geanta pe genunchi. Am impresia că femeia a observat gestul. La urma urmelor, puțin îmi pasă! Știe că am banii la mine. O sumă mare. Cât m-am chinuit ca să fac rost de ea! Parcă ar fi fost o răscumpărare. Mai mulți colegi de birou mi-au venit în ajutor, fără să știe despre ce e vorba.

Jacheta îmi ține prea cald. Aș vrea s-o scot, dar nu îndrăznesc să mă mișc. Sunt teribil de intimidată, și-apoi puloverul de dedesubt e-atât de urât și-atât de vechi. Deodată mă întristez de moarte. Da, de moarte. Ce bine!

Femeia îmi întinde un pachet de țigări mentolate.

– Fumați?

– Nu, mulțumesc.

Grozav mi-ar sta cu țigara în gură. N-am fumat nicio dată. Ciudat cum lucrurile mărunte capătă importanță în anumite momente ale vieții. Cred că am ajuns. Mașina încetinește pe-o alee negudronată, așternută cu pietriș. Femeia oprește motorul. Se întoarce spre mine. Pesemne că sunt foarte palidă.

– Nu vă temeți, se termină repede, spune ea ca una deprinsă.

În locul ei, eu nu mi-aș ajuta soțul. De ce fac asta? După cât se pare, au totul ca să fie fericiți, o casă frumoasă, un automobil frumos. Câștigă desigur bani mulți la clinică. Oamenii mă vor nedumeri întotdeauna.

Îmi zâmbește. Teama nu mă împiedică să-i observ ochii verzi migdalați. Ce față frumoasă!

– Nu vă mișcați, rămâneți în mașină, îmi spune.

O văd îndreptându-se către o impunătoare poartă dublă din fier forjat. Pătrundem apoi pe aleea ce duce la garaj. Flori peste tot. Pe o peluză de un verde scânteietor, un

scrânciob albastru așteaptă să te legene. Un bazin, în care trebuie să fie pești roșii, e prevăzut cu un mic havuz. Iei-colo, scaune albe din fier lăcuit, apoi o masă sub un umbrar. Înseamnă că aici se ia micul dejun vara. Plante cățărătoare pe toată fațada. Miroase bine. Pe mine mă duce în garaj.

– Așteptați-mă aici, zice femeia. Mă întorc.

Dispare pentru câteva clipe, care mi se par o veșnicie. Prezența ei mă liniștea. Mă simt descumpănită. Mă bucur când o văd întorcându-se.

– Hai, veniți, îmi zice.

O idee mă chinuiește. Să-i vorbesc doctorului despre oboseala mea cardiacă? Nu cred că are rost, tot n-o să țină seamă de ea. Și oricum, în situația în care mă aflu... Când l-am întâlnit, între două uși, în clinica în care operează, mi-a atras atenția:

– Și fără mofturi, ne-am înțeles? Îți fac o anestezie. Asta se va întâmpla desigur la mine acasă, dar să nu te însoțească cineva. Nu ești căsătorită? Cu-atât mai bine. Dacă ai un prieten, nu-i spune. Nu trebuie să știe nimeni despre această întâlnire. Vei face strict ceea ce ți se va spune.

Și preciză suma pe care o pretindea.

– Bani gheață, bineînțeles.

Iată-l. Cu brațele încrucișate, cu aerul zeflemitor pe care i-l știam. Se reazemă de canatul ușii. Câte biete fete ca mine n-o fi văzut el în clipe de cumpănă ca acestea? S-ar zice că visează, că e puțin cu capul în nori, dar cred mai curând că pândește pe deasupra grilajului grădinii.

Soția lui mă poartă într-un vestibul, apoi într-un fel de debara. Observ o ușă în spatele greblelor și hârlețelor pline de țărână. Ea deschide, intră și-mi face semn s-o urmez.

– Vă las câteva clipe, îmi spune. Scoateți-vă numai fusta, ciorapii și chiloții. Puteți să rămâneți cu puloverul.

Goală de la brâu în jos, încremenesc în picioare în mijlocul acestei încăperi neobișnuite, de dimensiuni reduse. Nu îndrăznesc să mă așez și, curioasă, privesc în jur. Pereții sunt tapisați cu o hârtie ce aduce cu pânza de iută. O fereastră plasată foarte sus, cu perdele, nu lasă să se vadă nimic din ceea ce se petrece afară. În fața mea, o masă ginecologică, prevăzută cu chingi metalice, acoperită cu o aleză roz. Pe-o masă rulantă, flacoane de toate culorile, instrumente chirurgicale, comprese și o seringă pregătită, cu o fiolă mare ce-i slujește drept suport. Ciudat lucru, sunt mai preocupată de ținuta mea ridicolă decât de încercarea ce mă amenință. Pândesc toate zgomotele. Aud voci în casă și-o recunosc pe cea puțin vulgară a medicului. Detest figura lui de chițcan și felul lui de-a se purta cu oamenii. Vocile se apropie, la fel și pașii. Nu știu ce atitudine să adopt, în această postură, cred că am o înfățișare vrednică de milă. O suviță îmi cade întruna pe ochiul drept. O alung cu mâna. Mi-am împăturit fusta strâns, să nu se vadă cât e de uzată.

Soția medicului mă privește. Zâmbetul pe care mi-l adresează mi se pare plin de melancolie și de milă.

– Urcă-te aici, îmi spune bărbatul ei cu brutalitate. Culcă-te. Leag-o, îi poruncește soției sale.

Ea îmi zâmbeste ca pentru a scuza atitudinea bărbatului ei. Ce cuplu ciudat! Cum de-l iubește când îl vede practicând asemenea operații? Par mai degrabă complici decât amanți. Hotărât, oamenii mă vor nedumeri întotdeauna. La fel și dragostea! Înseamnă că e nebună după el și chiar îl admiră. Sau n-o interesează decât banii? Cu cât câștigă el mai mult, cu atât e mai fericită. Poate că ea e demonul.

– Întinde brațul și strânge pumnul, îmi zice ea.

Dar la ce bun atâtea întrebări. Mă supun docilă. Garoul de cauciuc. Peste câteva secunde, somnul, liniștea. Venele se umflă foarte repede și devin albastre. Mă uit din nou la cei doi complici. În clipa asta au niște chipuri stranii. Riscă serios. Ca și mine, de altfel.

Mă chinuiesc cu picioarele depărtate, ca un animal gata să fie sfârtecat. De zile întregi nu mi-e gândul decât la Anne și totuși acum doresc un singur lucru: să mă înțepe cât mai repede. De m-aș cufunda odată în noapte, să se termine. Totul mi-a devenit indiferent, în afară de poziția mea umilitoare. Femeia nu-mi mai zâmbeste. Și-a pus o bluză albă care-o face să semene cu o infirmieră. Poate chiar să fi fost infirmieră. În fond, ce-mi pasă? De ce mă năpădesc asemenea gânduri?

Tavanul e crăpat. Câte priviri îngrijorate nu l-or fi scrutat! Închid ochii. E ridicol să te vezi agățată astfel! Medicul a apucat seringă. Îl aud tăind fiola. O ultimă tresărire. Să-i spun că am inima slabă? Nu. Și ce dacă? N-ar ajuta la nimic. Și-apoi, mi-e lehamite de toate. Mă gândesc la Anne. Simt împunsătura acului. Mă cuprinde o toropeală. E lucrul cel mai plăcut care mi se putea întâmpla.

Brusc, simt cum doctorul scormonește în carne vie.

– Te-ai trezit prea devreme. O să te doară. Câteva clipe numai. Trebuie să rabzi. N-aș vrea să-ți mai fac o injecție. Nu țipa, că aud vecinii!

Durerea e pătrunzătoare, atroce.

– Nu mi-e ușor, să știi. Ai uterul în retroversie, iar colul e lung și strâmt. Mă străduiesc din răsuputeri. Să nu regreți, oricum ai fi avut parte de o naștere grea!

Vocea zeflemitoare i-a dispărut. E încordat ca un ceașornicar care repară cu migală un mecanism. Îmi mușcă buzele să nu strig. E îngrozitor să mă știu la cheremul acestui om care-mi scormonește prin măruntaie! Pudoarea